

Sygn. akt *IV C 765/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Robert Masznicz

Protokolant: sekretarz sądowy Kamila Osica

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa powoda, którym jest (...) **W.**

przeciwko pozwanym, którymi są **H. W.** oraz **J. B.**

o zapłatę

1) oddała powództwo;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanych sumę 10.834,00 zł (dziesięć tysięcy osiemset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym:

a) kwotę 10.800,00 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

b) kwotę 34,00 zł (trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa procesowego.

Sygn. akt *IV C 765/17*

UZASADNIENIE WYROKU

Pozwem z dnia 26 kwietnia 2017 r. (data pieczęci biura podawczego Sądu Okręgowego w Warszawie – k. 4) (...) **W.** (powód) wniosło o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że **H. W.** oraz **J. B.** (pозwane) mają zapłacić solidarnie na rzecz powoda kwotę 425.781,41 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 3 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzi od pozwanych zwrotu bonifikaty, której udzielił osobie o imieniu i nazwisku **S. C.** (uprawniony do bonifikaty) przy sprzedaży lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w **W.** (lokal sprzedany), z którego własnością związany był odpowiedni udział w nieruchomości wspólnej.

(pozew – k. 4 i n.)

Dnia 16 maja 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygnaturą akt *IV Nc 213/17*, którym zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem oraz kwotę 12.522,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 7.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(nakaz zapłaty – k. 68)

Dnia 4 czerwca 2017 r. (data nadania w urzędzie pocztowym – k. 112 oraz k.144) pozwane wniosły sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na ich rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwane wskazały, że powództwo powinno zostać oddalone, albowiem nie zostały spełnione ustawowe przesłanki uzasadniające żądanie zwrotu udzielonej bonifikaty. W szczególności podniosły, że środki uzyskane ze sprzedaży lokalu zostały wykorzystane przez uprawnionego do bonifikaty na zakup innego lokalu mieszkalnego.

(sprzeciwy od nakazu zapłaty – k. 81 i n. oraz k.113 i n.)

Na rozprawie powód podtrzymał żądanie zasądzenia dochodzonego roszczenia wraz z kosztami procesu według norm przepisanych.

Pozwane podtrzymywały żądanie oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. Z ostrożności procesowej wniosły, aby w przypadku uwzględnienia powództwa Sąd orzekł o rozłożeniu zasądzonego świadczenia na 60 równych rat, płatnych do 10 dnia każdego miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi w przypadku uchybienia terminu płatności

(protokół rozprawy – k. 186)

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny.

Dnia 14 lutego 2008 r. powód ustanowił odrębną własność lokalu, a następnie sprzedał lokal uprawnionemu do bonifikaty.

(§ 7 ust. 1 i 2 aktu notarialnego – k. 9 i n.)

Strony umowy ustaliły cenę lokalu na kwotę 446.902 zł, przy czym powód udzielił uprawnionemu 90% bonifikaty w wysokości 402.212,00 zł. Po uwzględnieniu bonifikaty uprawniony zapłacił sumę 44.690,00 zł, która obejmowała cenę nabycia lokalu w kwocie 42.196,00 zł) oraz pierwszą opłatę z tytułu użytkowania wieczystego ułamkowej części gruntu w kwocie 2.494,00 zł.

(§ 10 ust. 1 lit. a i b oraz ust. 2 lit. a i b. aktu notarialnego – k. 9 i n.)

W umowie zastrzeżono, że powód wypowie udzieloną bonifikatę, jeżeli uprawniony zbędzie lokal przed upływem 5 lat od daty nabycia, przy czym nie dotyczy to przypadków zbycia lokalu – jeżeli środki uzyskane z jego sprzedaży przeznaczone zostaną w ciągu 12 miesięcy na nabycie innego lokalu mieszkalnego albo nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystywanej na cele mieszkaniowe.

(§ 9 ust. 5 lit. b aktu notarialnego – k. 9 i n.)

Dnia 29 kwietnia 2008 r. uprawniony do bonifikaty udzielił w formie aktu notarialnego J. B. (matka pozwanych) pełnomocnictwa do sprzedaży lokalu wraz z prawami związanymi, jak również do zawierania umów przedwstępnych zmierzających do sprzedaży lokalu.

(akt notarialny – k.27 i n.)

Dnia 5 maja 2009 r. matka pozwanych, działając w imieniu uprawnionego, zawarła z osobą o imionach i nazwiskach A. W. (kupująca) w formie aktu notarialnego umowę przedwstępną sprzedaży lokalu. Strony umowy przedwstępnej ustaliły, że lokal zostanie sprzedany za cenę 800.000,00 zł, zaś zawarcie umowy przyrzeczonej nastąpi w terminie do dnia 1 czerwca 2009 r.

(§ 2 aktu notarialnego – k. 24 i n.)

Dnia 1 czerwca 2009 r. matka pozwanych, działając w imieniu uprawnionego, w wykonaniu umowy przedwstępnej sprzedała na rzecz kupującej własność lokalu za cenę 800.000,00 zł.

(akt notarialny – k. 21 i n.)

W dniu 6 lipca 2009 r. (lub w dacie zbliżonej) matka pozwanych zawarła z uprawnionym w zwykłej formie pisemnej umowę sprzedaży mieszkania pomieszczonego przy ul. (...) w W., o łącznej powierzchni 90 m², dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą o oznaczeniu (...) (mieszkanie nabyte). W umowie strony oświadczyły w szczególności, że wydanie mieszkania uprawnionemu nastąpiło z dniem podpisania umowy, a matka pozwanych oświadczyła, że otrzymała z tytułu sprzedaży mieszkania całą cenę (800.000,00 zł) od uprawnionego.

(umowa sprzedaży mieszkania – k. 107 i n.)

Dnia 9 lipca 2009 r. uprawniony do bonifikaty został zameldowany na pobyt stały w mieszkaniu nabytym.

(potwierdzenie zameldowania na pobyt stały – k.109)

Dnia 29 czerwca 2009 r. między matką pozwanych a uprawnionym została ponownie zawarta umowa w przedmiocie nabycia tego mieszkania, lecz tym razem w formie aktu notarialnego. W tym akcie matka pozwanych w szczególności ustanowiła odrębną własność mieszkania i następnie sprzedała to mieszkanie uprawnionemu za łączną cenę 800.000,00 zł, oświadczając, że całą cenę otrzymała przed zawarciem umowy.

(akt notarialny – k.34 i n.)

Dnia 9 listopada 2011 r. zmarł uprawniony do bonifikaty.

(bezsporne, postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 23 października 2014 r. o stwierdzeniu nabycia spadku – k. 29)

Spadek po uprawnionym do bonifikaty nabyły na podstawie testamentu pozwane w udziałach po 1/2 części spadku.

(postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 23 października 2014 r. o stwierdzeniu nabycia spadku – k. 29)

Pismem z dnia 24 maja 2016 r., powołując się na art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (ustawa), powód wezwał pozwane do zapłaty kwoty 425.781,41 zł tytułem zwrotu zwaloryzowanej bonifikaty udzielonej przez powoda uprawnionemu przy sprzedaży lokalu.

(wezwanie do zwrotu bonifikaty – k. 30 i n.)

Po otrzymaniu wezwania żadna z pozwanych nie zapłaciła powodowi jakiegokolwiek kwoty tytułem zwrotu zwaloryzowanej bonifikaty.

(bezsporne)

Stan faktyczny ustalony przez Sąd nie stanowił przedmiotu sporu między stronami. Sąd ustalił fakty na podstawie przedstawionych przez strony dokumentów urzędowych i prywatnych zgodnie z art. 244 oraz 245 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (k.p.c.) z uwzględnieniem okoliczności bezspornych i przyznanych zgodnie z art. 229 i 230 k.p.c. Bezsporny fakt i datę zgonu uprawnionego do bonifikaty potwierdza treść postanowienia

o stwierdzeniu nabycia spadku, z czego wynika domniemanie faktyczne według art. 231 k.p.c., że w tamtym postępowaniu ustalono odpowiednią datę według odpisu aktu zgonu, złożonego do akt tamtego postępowania.

Sąd oddalił wnioski pozwanych:

- o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu zeznań matki pozwanych w charakterze świadka (k. 186), jak również
- o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchanie pozwanych w charakterze strony (k. 186),

albowiem okoliczności, które miały zostać udowodnione (tezy podane w sprzeciwach od nakazu zapłaty) w istotnej części nie były przedmiotem sporu, jako potwierdzone dokumentami, a w części nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia. W takim stanie przeprowadzenie tychże dowodów nie zmierzałoby do wyjaśnienia okoliczności istotnych w rozumieniu art. 227 k.p.c., a prowadziłyby jedynie do nieuzasadnionego przewlekania postępowania, czemu Sąd przeciwdziałał zgodnie z art. 6 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Powództwo podlega oddaleniu w całości, gdyż uprawniony do bonifikaty wykorzystał środki uzyskane ze sprzedaży lokalu w ciągu 12 miesięcy na nabycie mieszkania, jakkolwiek samo przejście własności nabytego mieszkania na uprawnionego nastąpiło po upływie tego terminu.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące przepisy prawa oraz okoliczności faktyczne.

Zgodnie z art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (ustawa), jeżeli nabywca nieruchomości zbył nieruchomość, stanowiącą lokal mieszkalny, przed upływem 5 lat, licząc od dnia nabycia, jest zobowiązany do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji, a zwrot następuje na żądanie właściwego organu.

Zgodnie z art. 68 ust. 2a pkt 5 lit. a ustawy, przepisu art. 68 ust. 2 ustawy nie stosuje się w przypadku sprzedaży lokalu mieszkalnego, jeśli środki uzyskane z jego sprzedaży zostały wykorzystane w ciągu 12 miesięcy na nabycie własności innego lokalu mieszkalnego.

Przedmiotem sporu między stronami były nie fakty, lecz wykładnia ustawy.

W szczególności należało rozstrzygnąć, czy do spełnienia przesłanki określonej w art. 68 ust. 2a pkt 5 lit. a ustawy, tj. do uniknięcia obowiązku zwrotu bonifikaty, konieczne jest aby uprawniony w ciągu 12 miesięcy od sprzedaży lokalu stał się właścicielem nowego mieszkania, czy też wystarcza, aby w ciągu 12 miesięcy od sprzedaży lokalu uprawniony wykorzystał środki ze sprzedaży nieruchomości w celu nabycia mieszkania.

Zdaniem powoda, uprawniony powinien w ciągu 12 miesięcy od sprzedaży lokalu nabyć nowe mieszkanie za środki ze sprzedaży nieruchomości, ażeby zostały spełnione przesłanki, przewidziane w art. 68 ust. 2a pkt 5 lit. a ustawy.

Zdaniem pozwanych, wystarcza, że w ciągu 12 miesięcy od sprzedaży lokalu uprawniony zapłacił cenę za nabycie lokalu, którego własność przeszła na uprawnionego już po upływie tego terminu, aby stwierdzić, że we właściwym czasie uprawniony wykorzystał środki uzyskane ze sprzedaży lokalu na nabycie nowego mieszkania i że w ten sposób zostały spełnione przesłanki, przewidziane w art. 68 ust. 2a pkt 5 lit. a ustawy.

Sąd rozstrzygnął spór na korzyść pozwanych, stwierdziwszy, że wytoczenie powództwa było wynikiem dokonania przez powoda błędnej wykładni art. 68 ust. 2a pkt 5 lit. a ustawy.

Z wykładni językowej art. 68 ust. 2a pkt 5 lit a ustawy, popartej również wykładnią celowościową, wynika, że w ciągu 12 miesięcy od chwili sprzedaży nieruchomości, przy której zastosowano odpowiednią bonifikatę, uprawniony nie ma obowiązku nabycia własności nowej nieruchomości, a jedynie obowiązek wykorzystania środków

pochodzących ze sprzedaży w celu nabycia własności innej nieruchomości, natomiast samo przejście własności nabywanej nieruchomości może w takim wypadku nastąpić już po upływie 12 miesięcy.

Taka wykładnia znajduje odzwierciedlenie Sądu Najwyższego oraz w orzecznictwie sądów powszechnych, w tym Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, zwrócono uwagę, że za wykorzystanie odpowiednich środków na cele mieszkaniowe należy uznać nie tylko zapłatę ceny w związku z dokonanym nabyciem własności odpowiedniej nieruchomości, ale także przedpłaty dokonywane w tym celu, w szczególności danie zadatku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016 r., I CSK 1100/14).

W orzecznictwie sądów powszechnych zwrócono uwagę, że błędny jest pogląd, jakoby przesłanką niestosowania art. 68 ust. 2 ustawy miało być nabycie nieruchomości w 12 miesięcznym terminie od dnia zbycia lokalu mieszkalnego objętego bonifikatą, skoro „wykładnia taka nie wynika ani z brzmienia art. 68 ust. 2a pkt 5 ustawy, ani z celu tego przepisu”. Podkreślono, że „zwolnienie z obowiązku zwrotu bonifikaty może mieć zastosowanie także wówczas, gdy wydatkowanie środków uzyskanych ze sprzedaży lokalu mieszkalnego nastąpi w okresie 12 miesięcy od dnia sprzedaży, umowa natomiast nabycia innego lokalu mieszkalnego lub nieruchomości zostanie zawarta po upływie tego okresu.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 marca 2016 r., VI ACA 316/15).

Dodatkowym argumentem przemawiającym za prawidłowością takiej wykładni jest cel ustawy, który powinien uwzględniać uwarunkowania rynku nieruchomości. W praktyce nie jest przecież niczym nadzwyczajnym, że zapłata w celu nabycia własności lokalu następuje nie tylko przed przeniesieniem tej własności, ale nierzadko przed wybudowaniem lokalu, zaś poszczególne zdarzenia niejednokrotnie dzieli wiele miesięcy, a nawet lat.

Z tej przyczyny racjonalny ustawodawca celowo posłużył się w art. 68 ust. 2a pkt 5 lit. a ustawy pojęciem „wykorzystania środków” w odpowiednim celu w określonym terminie (a nie pojęciem nabycia nieruchomości w tym terminie), aby nie ograniczać uprawnionym możliwości przeznaczania środków również na takie cele mieszkaniowe, których realizacja wymaga odsunięcia w czasie zdarzenia polegającego na uzyskaniu odpowiedniego tytułu własności od wcześniejszego zdarzenia polegającego na wykorzystaniu odpowiednich środków, często pod postacią przedpłat, zaliczek, zadatku itp.

Gdyby intencja racjonalnego ustawodawcy była inna, wówczas art. 68 ust. 2a pkt 5 lit. a otrzymałby brzmienie inne, np. że „przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku sprzedaży lokalu mieszkalnego, jeśli w ciągu 12 miesięcy nastąpiło nabycie własności innego lokalu mieszkalnego ze środków uzyskanych ze sprzedaży lokalu mieszkalnego” lub podobne brzmienie, podkreślające konieczność uzyskania tytułu własności w ściśle określonym czasie.

W ustalonym stanie faktycznym środki uzyskane ze sprzedaży lokalu zostały już w lipcu 2009 r. wykorzystane w celu nabycia nowego lokalu, skoro osoba, od której uprawniony kupił nabywane mieszkanie, oświadczyła w dokumencie umowy z dnia 6 lipca 2009 r., że kwituje otrzymanie od uprawnionego całej ceny za to mieszkanie (§ 2 pkt 1 umowy – k. 107). Co prawda, podana w tym dokumencie data 6 lipca 2009 r. (k. 107) nie jest datą pewną w rozumieniu art. 81 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (k.c.), jednakże całokształt okoliczności faktycznych przekonuje, że zdarzenie polegające na sporządzeniu i podpisaniu tamtej umowy rzeczywiście zaszło w lipcu 2009 r. Przemawia za tym w szczególności fakt, że uprawniony do bonifikaty został w nabywanym mieszkaniu zameldowany na pobyt stały już w dniu 9 lipca 2009 r., co zostało potwierdzone dokumentem urzędowym (k. 109), a przy późniejszym formalnym przeniesieniu własności nowego mieszkania na uprawnionego, zbywca mieszkania potwierdziła w akcie notarialnym, że całą cenę otrzymała już wcześniej (§ 3 aktu notarialnego – k. 36odwrot).

Umowa sprzedaży mieszkania zawarta w zwykłej formie pisemnej w lipcu 2009 r. była oczywiście nieważna w części co do skutku przejścia własności nowego mieszkania (art. 73 § 2 w zw. z art. 158 k.c.). Nie wywołując skutku w postaci przeniesienia własności, umowa ta pozostaje dokumentem prywatnym, który zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi dowód

tego, że określone osoby złożyły określonej treści oświadczenia, w szczególności dowód tego, że zbywca mieszkania pokwitowała otrzymanie od uprawnionego kwoty 800.000,00 zł tytułem ceny za kupowane mieszkanie.

Skoro przy powtórnej umowie co do tej sprzedaży, tym razem zawartej we właściwej formie (forma aktu notarialnego), zbywca mieszkania nie żądała ponownej zapłaty ceny, a potwierdziła jej wcześniejsze otrzymanie, należy zgodnie z oczywistą intencją stron uznać takie pokwitowanie za przyznanie, że już w lipcu 2009 r. doszło do skutecznego zaliczkowego zupełnego zapłacenia ceny. W takim stanie, udokumentowana zapłata ceny za nabywane mieszkanie, dokonana w lipcu 2009 r., spełnia wymóg „wykorzystania środków w terminie 12 miesięcy na nabycie innego lokalu mieszkalnego będącego przedmiotem prawa własności” w rozumieniu art. 68 ust. 2a pkt 5 lit. a ustawy, pomimo że przejście własności tego lokalu nastąpiło później.

Z tej przyczyny powództwo podlega oddaleniu w całości.

Nieusprawiedliwiony jest natomiast zarzut pozwanych, jakoby roszczenie wygasło z przyczyny niezgłoszenia odpowiedniego żądania za życia uprawnionego.

Wierzytelność o zwrot bonifikaty przez uprawnionego powstaje z mocy samego prawa wskutek spełnienia przesłanek przewidzianych w art. 68 ust. 2 ustawy, na co zwrócono uwagę w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016 r., I CSK 1100/14). Oświadczenie powoda, że zgłasza żądanie zwrotu, wcale nie musi być złożone uprawnionemu, gdyż takie oświadczenie nie stanowi ani źródła zobowiązania w zakresie zwrotu bonifikaty, ani nie stanowi konstytutywnej przesłanki takiego zobowiązania.

Jeżeli przesłanki, przewidziane w art. 68 ust. 2 ustawy, ziściły się za życia spadkodawcy, jego zobowiązanie do zwrotu bonifikaty staje się długiem spadkowym, na co również zwrócono uwagę w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który stwierdził w szczególności, że obowiązki wiążące się z zawartą umową sprzedaży nieruchomości lokalowej podlegają sukcesji uniwersalnej i przechodzą na spadkobierców zmarłego w drodze dziedziczenia. Sąd Najwyższy zwrócił również uwagę, że jeżeli spadkodawcę obciąża obowiązek zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie w razie wystąpienia określonych ustawowo przesłanek, w takim wypadku śmierć spadkodawcy nie wygasza obowiązku, a ponieważ przepisy ustawy nie dają podstaw do wnioskowania o niedziedziczności tego obowiązku, staje się on elementem spadku, czyli obowiązkiem spoczywającym na spadkobiercy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2006 r., III CSK 145/06),

Zatem, gdyby z ustaleń faktycznych wynikał wniosek, że uprawniony nie wykorzystał odpowiednich środków w odpowiednim czasie na nabycie nowego mieszkania, w takim razie należałoby stwierdzić, że obowiązek zwrotu bonifikaty powstał za życia uprawnionego, zatem że przeszedł na pozwane spadkodawczynię, zgodnie z art. 922 § 1 k.c. Skoro jednak powództwo zostało oddalone z przyczyny ustalenia, że nie zostały spełnione ustawowe przesłanki do powstania roszczenia o zwrot bonifikaty przez uprawnionego, w takim razie w skład spadku nabytego przez pozwane oczywiście nie wchodził obowiązek zwrotu bonifikaty, gdyż uprawniony wcale nie miał takiego obowiązku.

Na podstawie art. 108 zdanie pierwsze k.p.c., poza rozstrzygnięciem co do istoty sprawy, Sąd orzekł w wyroku również o kosztach procesu zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz rozporządzeniem wykonawczym do ustawy o radcach prawnych.

Na zasądzoną z tego tytułu od powoda na rzecz pozwanych sumę 10.834,00 zł złożyły się wielkości następujące:

- kwota 10.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, stanowiących wynagrodzenie pełnomocnika procesowego,
- kwota 34,00 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od złożonych pełnomocnictw procesowych.

Przyznana tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwota 10.800,00 zł stanowi stawkę minimalną wynagrodzenia pełnomocnika procesowego ustanowionego w osobie radcy prawnego, przewidzianą we właściwym rozporządzeniu wykonawczym do ustawy o radcach prawnych odpowiednio do wartości przedmiotu sporu.

Przyznanie wynagrodzenia w tej wysokości jest uzasadnione, ponieważ w stosunku do obu pozwanych zachodziło współuczestnictwo materialne w rozumieniu art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c., a obie pozwane ustanowiły pełnomocnika procesowego w osobie tego samego radcy prawnego (akty pełnomocnictwa – k. 90 i 122), a wnioski i zarzuty zgłoszone przez tego pełnomocnika w imieniu każdej z pozwanych były jednakowe.

W stanie, gdy stroną wygrywającą są współuczestnicy, reprezentowani przez tego samego radcę prawnego, przysługuje im zwrot kosztów w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu jednego pełnomocnika, jeżeli taka stawka jest uzasadniona nakładem pracy pełnomocnika, co potwierdza wykładnia przepisów o kosztach procesu, przedstawiana w orzecznictwie Sądu Najwyższego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2007 r., III CZP 130/06).

Z przyczyny poczynionych ustaleń faktycznych oraz na podstawie przytoczonych przepisów prawa, Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)